

Ա Ր Ե Ի Ո Ի Ն

Արեւ, ո՛վ երկնի պերճանքն ու հոգին, փառքն ու բերկրութիւն,
Երբ փայլըդ դիտեմ, որ անդ կը ցոլայ զեղմամբ մ'անասանան,
Հոգիս իր մըթին հունէն դուրս թրուած՝ քեզի՛ կը դիմէ.
Ընդունէ՛, Արեւ, դուն որ զիս բունէն շարժման կը կանչես.—
Կրակէդ՝ իբրեւ թեւ՝ երկու շառաւիղ տո՛ւր իմ ուսերուս,
Որ անոնց փաղփուռ բարախիւնին մէջ թըւիմ համակ լո՛յս...:

Ո՛վ Բացարձակին դուստր աստուածագեղ, սէր ու հոյզ ամբողջ,
Դարերն՝ ոգող քեզ՝ սիրոյ կանչերն են վերին ոյժերու.
Բայց անոնց խորէն կը ժայթքիս իբրեւ ուղիս մ'անհղայորդ,
Ու կը ծաւալի՛ս տիեզերքն համայն քեզմով լեցնելով...:

Մեր միտքն որպէս զի երկ մը յըզանայ քեզ հետ կը զուգութի.
Անհունն որո՞ւ հետ զուգուեցաւ ըզքեզ երկնելու համար...
Բերքի ըսկրած տիեզերական յըղութի՞ւն մըն ես.
Բոցերու՝ նդլըզո՞ւմ, իմաստութեան մը գերածաղկո՞ւմն իսկ.
Աստուածային ա՞յց՝ մ'երկնային տենդի կրակով բրոննկած.
Կամ չե՞ս տարմ մ'արդեօք սիրոյ սարերու հըրեղէն թիթռանց...:

Դուն հո՛ն կը ճեմես քու պայծառութեամբըդ մեծափողփող՝
Մինչ աչք մ'է մեր կեանքը խոր մըթութեան մէջ ի զո՛ւր բացուած.
Դուն խաւարներու լուսաւորումին համար կը շողաս՝
Մինչ երջանկութիւնն երազ մ'է պատուած անհուն խաւարով.
Դուն աշխարհային թախծութենէ վեր՝ միշտ խա՛նդ ու խնծիդ՝
Մինչ մեր ցնծութիւնն ապագայ այգի մը փայլը վիժած...:

Ո՛վ յաւերժափառ Աստուածութիւնը համօրէն Ծաղկման,
Ո՛վ դուն, տարփունին երկնի բովանդակ զօրութիւններու,
Յանուն մեծալոյս ցնծապանծումիդ, զեղոյդ ու փառքիդ,
Երկնային սիրոյ գերթ այցելութիւն մը վեհագորով,
Մեր մշտաթախիժ սընարներուն մօտ՝ իջի՛ր մեղմօրէն,
Ու մեզ երեւցի՛ր զերթ բոցեղէն թուփ մը վարդենիի...:

ԱՍՍՏՈՒՐ ՍՈՓՈԿԼԵՍՆ